

For nogle måneder siden stiftede jeg bekendtskab med en ung kvinde – lad os her kalde hende Nina – som i sin barndom havde været udsat for incest. Hun havde gennem alle årene fortrængt de seksuelle overgreb. Nu var hun i begyndelsen af tyverne og havde en lille datter på et par år. Mor-barn-kontakten aktive-rede nogle erindringsbilleder hos Nina. Ninas forvirring førte en voldsom vrede med sig, en vrede, som blev rettet mod hendes lille pige. Nina var i akut krise, men hun kunne ikke få psykologhjælp fra det offentlige, netop fordi der var gået meget længere tid end 6 måneder, siden hun var blevet udsat for incest.

Til gengæld trådte det offentlige system mas-sivt til, da Nina i frustration efterhånden havde gjort sin egen datter så meget ondt, at der var tale om omsorgssvigt. Så trådte de sociale myndigheder til for at bistå det truede barn, der måske kunne være forhindret i at udvikle sig på den måde, hvis Nina havde fået hjælp noget før.

Jeg synes, at Ninas historie desværre er utrolig sigende for, hvordan vi på alt for mange områder fører socialpolitik i Danmark: Vi symptombehandler i stedet for at helbrede. Vi slukker brande i stedet for at forebygge, at de opstår.

Den sociale arv er velkendt og veldokumenteret, også på dette område. En undersøgelse af 90 mænd, der var dømt for seksuelle overgreb mod børn, viste, at to ud af tre selv havde været udsat for groft omsorgssvigt som børn. Misbrugsmønstrene gentager sig, hvis ofrene får lov til at leve ubehandlet videre.

At voksne kan finde på at misbruge børn seksuelt, chokerer os. De voksne krænkere møder vores dybeste afsky, mens de krænkede børn møder vores dybeste medfølelse. Hvad vi bare ofte glemmer, er, at en anseelig del af de krænkede børn selv ender som krænkere en dag. Og så går vi fra medfølelse til afsky i vores bedømmelse af dem. Det er ikke bare urimeligt, det kan også forebygges, hvis vi vel at mærke sætter helhjertet ind over for at behandle incest-rantes traumer.

De folk, der arbejder med incestramte, er enige om, at behandling er en forudsætning for, at ofrenes forhold til kærlighed og misbrug frata-ges den forkvaklede karakter, som misbruget har forårsaget. Ved hjælp af behandling kan vi forhindre, at ofrene senere hen i livet gør skade på deres egne børn.

Regeringen har som bekendt nedsat en tvær-ministeriel gruppe, der arbejder sammen for at bekæmpe den sociale arv. Ved denne lejlighed vil jeg henstille, at regeringen ikke glemmer, at incest også er et element af social arv. Og skal denne sociale arv bekæmpes, skal disse gentagelser af seksuelle overgreb generationerne imellem brydes, og så er det afgørende, at incestramte kan få behandling, når de erkender overgrebene.

Selv om incestramte har vores medfølelse, og selv om der er stor opmærksomhed på emnet i disse år, er vores lovgivning alligevel ikke tunet til hverdagens vilkår. Incestramte kan som udgangspunkt ikke henvises til psykologbehandling senere end 6 måneder efter, at incesten er foregået. Men incestramte er jo netop kendetegnet ved, at de meget ofte fortrænger de traumatiske oplevelser. Det er ikke usædvanligt, at ofrene først langt senere i livet erkender, at de har været udsat for seksuelle overgreb som børn.

Omkring 10 pct. af alle børn og unge under 18 år har været udsat for seksuelt misbrug, og det er endda et minimumstal. Incest er altså et langt større og mere alvorligt problem, end man normalt går og regner med.

Vedrørende denne her sag stillede jeg spørgsmål i maj 1999. Jeg spurgte, om regeringen havde tænkt sig at intensivere behandlingen af sagen her og gøre noget ved sagen omkring psykologbehandling af incestramte. Og indtil nu har vi kun fået nogle gode sigtelsesklæringer og fået at vide, at det tværministerielle udvalg var i gang.

Jeg stillede så sent som her i efteråret også et spørgsmål om, hvor langt det her tværministerielle børneudvalg var kommet, og jeg fik at vide, at rapporten ville komme senest i december måned. Men da rapporten stadig væk ikke var kommet 1. januar år 2000, besluttede vi os for at fremsætte det her forslag for at få gang i sagen, for vi synes helt ærligt, at de incestramte har behov for at få den hjælp, de skal have.

Der er flere, der har nævnt noget om, at den række af ofre, som kan få tilskud til psykologhjælp, kun kan få til akutte situationer, det vil sige, når det er akutte kriser, der opstår. Men akutte kriser kan altså opstå 20 år efter, at man har været offer for et overgreb. Det er jo netop det, som betegner de incestramte: at der går alle de her mange år, før de erkender, at de har behov for hjælp. Og for dem er det en akut situation, når det pludselig går op for dem, hvad det er, de har været udsat for. Og det, som vi fore-